

Sygn. akt II UK 97/05

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z wniosku M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.
z udziałem D. W.
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2006 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w T.
z dnia 21 stycznia 2005 r., sygn. akt V Ua .../04,

odmawia przyjęcia kasacji

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. decyzją z 26 września 2001 r. odmówił M. W. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy. Wyrokiem z dnia 25 lutego 2004 r., IV U .../02, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T., po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił, że nagłe zatrzymanie krążenia u wnioskodawcy w dniu 24 marca 2001 r. w czasie jazdy do pracy, które wywołało stan chorobowy, nie zostało spowodowane przyczyną zewnętrzną i oddalił odwołanie ubezpieczonego, od tej decyzji Oddziału.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. oddalił apelację wnioskodawcy wyrokiem z 21 stycznia 2005 r., V Ua .../04, uznając za prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenę prawną zawarte w wyroku Sądu pierwszej instancji.

W kasacji od tego wyroku, ubezpieczony zarzucił naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) „przez błędną jego wykładnię prowadzącą do uznania, że zdarzenie w postaci nagłego zatrzymania krążenia u powoda nie było wywołane czynnikiem zewnętrznym” i wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Uzasadniając potrzebę rozpoznania kasacji wskazał „potrzebę wykładni art. 3 wyżej wymienionej ustawy poprzez wyjaśnienie następującego zagadnienia prawnego czy ustalenie zaśląbnięcia pracownika z założeniem, że jedną z hipotetycznych przyczyn mógłby być wzmożony wysiłek fizyczny wyczerpuje przesłanki prawne do odmowy uznania zdarzenia za wypadek przy pracy w związku z art. 6 k.c.”.

Sąd Najwyższy dokonując wstępnej oceny kasacji, wziął pod uwagę co następuje:

W związku z wejściem w życie z dniem 6 lutego 2005 r. ustawy z 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego... (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), stosownie do jej art. 3, do złożenia kasacji i odmowy przyjęcia jej do rozpoznania od orzeczenia wydanego prze dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, natomiast zgodnie z obowiązującym wówczas art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie lub jeśli kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Wniesiona w sprawie kasacja jest oczywiście bezzasadna wobec wadliwości przytoczonej w niej podstawy. Została wniesiona wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego „przez błędną wykładnię” powołanego przepisu, bez przedstawienia jakiegokolwiek wyvodu prawnego, na czym polega zarzucany

błąd, a jaka wykładnia jest - jego zdaniem – poprawna. Uzasadnienie tego zarzutu skarżący ograniczył do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, chociaż nie przytoczył podstawy kasacyjnej wskazanej w art. 393¹ pkt 2 k.p.c. Sąd Najwyższy od początku orzekania kasacyjnego, czyli od ponad dziewięciu już lat konsekwentnie wyjaśnia, że nagminne używanie w kasacjach zwrotu: „przez co doszło” do naruszenia prawa materialnego lub procesowego nie jest samo przez się ani konkretyzacją podstawy kasacyjnej, ani jej uzasadnieniem. Tak sformułowany zarzut uniemożliwia weryfikację jego zasadności powodując niedopuszczalność kasacji (postanowienie z dnia 22 maja 1997 r., II UKN 135/97 – notka OSNAPiUS 1998 r., nr 3, poz. 9). Wskazywał też, że podjęta w kasacji krytyka ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji bez wykazania, że zostały one poczynione z naruszeniem konkretnych przepisów postępowania i to z naruszeniem, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy – jest bezskuteczne (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 8 maja 1997 r., II CKN 99/97). Wobec braku w kasacji usprawiedliwionych zarzutów w ramach podstawy kasacyjnej z art. 393¹ pkt 2 k.p.c., Sąd Najwyższym z mocy art. 393¹¹ § 2 k.p.c., był związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę orzeczenia (postanowienie z 21 kwietnia 2005 r., I UK 328/04). W sprawie, w której została wniesiona rozpoznawana kasacja, Sąd drugiej instancji, wobec swych ustaleń faktycznych, prawidłowo nie zastosował przepisu prawa materialnego powołanego w kasacji, a to, w konsekwencji, oznacza, że kasacja ta jest oczywiście bezzasadna.

Nie ma to już wprawdzie istotnego znaczenia, dla niniejszego rozstrzygnięcia, jednakże Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że dołączenie do kasacji nowego dowodu (zaświadczenia o niepełnosprawności) jest przejawem niedostatku wiedzy profesjonalnej pełnomocnika, ponieważ art. 393¹¹ § 2 k.p.c. jednoznacznie stanowi, że „w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów...”. W aktualnym stanie prawnym obowiązuje analogiczny zakaz.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 393 § 1 i § 3 k.p.c. oraz 393⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.